

Я хочу бути отаким, як ті,  
що поночі летять на диких конях,-  
їх смолоскипи, стиснуті в долонях,  
гонитви вітер звихрив, мов чуби.  
Хотів би я летіти, як човном,  
велично розгорнувшись, наче прапор  
весь темний, тільки золотий шолом  
мигтів би в млі. За мною чути біг  
іще десятка воїнів моїх,-  
шоломи їхні то блищать, мов скло,  
то бовваніють темно, сліпо й зло.  
Хтось поруч мене засурмив нараз  
і повнить простір криками сурми,  
і чорна самота поймає нас,-  
крізь неї ринем, як примари, ми.  
Тікають площі перед нами пріч,  
доми стають навколішки лякливо,  
криві провулки в'ються увсебіч,-  
б'ють землю наші огирі, як злива.

1902-1903

Перекладач: Микола Бажан